

[Socialministeren.]

vil ligge på omkring 8 øre i timen. Dette spørgsmål har de selvstændige erhvervsdrivende ikke interesseret sig for.

Hvad angår spørgsmålet, om det bliver i dette århundrede eller i næste århundrede, loven kommer, kan jeg kun sige, at udvalget er i gang med en række overvejelser vedrørende pensionens forhold til folkepensionen, vedrørende bidragene, vedrørende administrationen, vedrørende fordelingspolitiske spørgsmål, vedrørende en række andre spørgsmål, som er af stor vigtighed for os alle, og arbejdet vil blive fremskyndet så meget, som det er gørligt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Kai Moltke* til statsministeren:

„Hvilke skridt har regeringen taget — eller agter regeringen at tage — i anledning af den trussel mod freden, som den amerikanske krigsudvidelse i Vietnam udgør?“

Kai Moltke: Når jeg har ønsket nogle nærmere oplysninger om den danske regerings holdning til Vietnamkrigen, skyldes det ikke mindst, at De Forenede Nationers generalsekretær, U Thant, i de sidste uger to gange har henledt stormagternes opmærksomhed i særdeleshed på den fare, der er ved at opstå i Vietnamsituationen.

Medens jeg var i New York, var det næsten umuligt at få oplysning om nogen konkret stillingtagen til denne henvendelse, og jeg ser af dagbladene nu til morgen, at der klages over, at FN's generalsekretær indtil dato stadig ikke fra De Forenede Stater har fået et klart svar. Til gengæld er der givet ydre svar nok: vi har bombardementerne på den anden side den syttende breddegrad, vi har en akut fare for, at krigen kan brede sig til noget mere, kan blive i første omgang en art Koreakrig, i næste omgang noget værre.

Det kan ikke være Danmark eller Danmarks befolkning ligegyldigt, hvordan en international situation, som først og fremmest dirigeres af og er skabt af en af Danmarks politiske og militære allierede, udvikler sig. På den anden side har spørgsmålet om Vietnamkrigen jo været behandlet

både i amerikansk og anden presse; og også inden for NATO-rådet og mellem de regeringer, som er samlet dér, har det været drøftet, hvad der vel er naturligt for en sådan organisation. Men hvad jeg kunne ønske, at man her i folketinget gav lidt nærmere besked om, er: hvilke råd er der givet, hvilke opfordringer er der fra dansk og anden vesteuropæisk side rettet til amerikanerne i retning af enten at fortsætte og forstærke den politik, der føres, eller at bevæge den ind i fredeligere baner, end man er vidne til i dag?

Statsministeren (J. O. Krag): Der er ingen, der kan være interesseret i, at denne ulykkelige konflikt breder sig, og slet ikke Danmark. De sidste måneders politiske og militære udvikling i Sydvietnam synes at vise, at en løsning af Vietnamkonflikten med militære midler alene næppe er mulig. Regeringen håber derfor, at der vil vise sig vej til en forhandlingsløsning. Udgangspunktet for en ordning må være en overholdelse af Genèveaftalerne af 1954, og ansvaret for, at en ordning tilvejebringes, må i første række hvile på de lande, der deltog i Genèvekonferencen i 1954. Fra dansk side har man over for repræsentanter for det amerikanske udenrigsministerium givet udtryk for den bekymring, hvormed man fra dansk hold har fulgt forværringen af situationen i Sydvietnam, og givet udtryk for, at det er den danske regerings håb, at forudsætningerne for et diplomatisk initiativ — og dermed for en løsning af Vietnamkonflikten gennem forhandling — må blive tilvejebragt.

Jeg vil gerne i tilslutning hertil nævne, at jeg under et foredrag, jeg holdt i Reykjavik den 17. februar i år — ikke i Nordisk Råd, men samtidig med Nordisk Råd — i en islandsk forsamling, sagde følgende, hvis jeg må have lov til at citere:

„Det må for os være et stærkt håb, at udviklingen i Sydøstasien kan føre til forhandlinger, der bringer en forståelse mellem USA og Sovjetunionen nærmere, og som leder Den kinesiske Folkerepublik ind i et forhold til omverdenen, der giver det nye Kina mulighed for at deltage i internationale forhandlinger om fredelige løsninger af de vældige problemer, der ryster